

кадилъ тамянь на Августа, и сичко е било обяснено отъ добра страна. Стига само веднажъ да та помислатъ за неблагонамѣренъ — не можешъ са управи вече. Какъ не лжсти Овидий край Дунавътъ — сичко бѣше напразно. „Лжжи — говорѣха тогава въ Римъ, — той иска само да са измжкне изъ нещастieto, а не мисли така, както пише.

Кремуций.

Дарованието на сѣкаде ще да си пробие лжтъ, и талантътъ нѣма да угасне подъ бремето на нещастieto; а човѣкъ не може да премине безъ нещастия на земята. Поетътъ напразно не е казалъ, че боговете мѣшатъ въ урната на животътъ равно и щастieto и нещастieto; ако не едното, то другото — а живѣещъ ли на земята, нѣма да избѣгнешъ послѣднийото: у едного такова, у другиго друго, а на сѣкиго е еднакво тѣшко неговото нещастие; единъ са топи въ изгнание, поразенъ отъ немилостъта на императорътъ; други са мжчи отъ неизлѣчима болѣстъ, на трети е отровенъ животътъ отъ семейно нещастие Има едно най-ужасно нещастие, предъ което сж безсилни сичките други страдания: това нещастие е нечистата совѣсть и тежестъта отъ чуждата крѣвь и отъ чуждите сжлзи. Ето истинното нещастие, любезний Сатрий! Да ни упази Юпитеръ сички ни отъ него . . . Но пакъ сичкото са улаждава съ тѣрпение и съ чувство на собственото достоинство; страданията на добрите хора възвишаватъ тѣената душа; а страданията на лошавите прибавляватъ при тѣхните пороци и други новъ порокъ — малодушието. Трѣба да избѣгаваме този порокъ. Не са прѣдавай на скжрбъта; помни, че собствено не нещастieto, а скжрбъта, която произлазя отъ нещастieto, ни мжчи. Така сжщо са не предавай